

Cinemes Esperanza

**Ramon
Tremosa**

La meua dona va sovint a Madrid per motius laborals i alguna vegada ha de sojornar a la capital de l'estat. Fa un parell de setmanes, un dimarts al vespre, va acabar una reunió abans d'hora i, a la vora de l'hotel on dormia, va passar per davant d'un cèntric cinema. En veure-hi una novetat interessant de la cartellera va fer un cop de cap i va comprar l'entrada. Sorprenentment, la sala, força gran, era plena de gom a gom; més concretament, era plena de jubilats. I és que fa temps que a Madrid funciona el programa "El dimarts, el cinema a un euro": el govern regional madrileny subvenciona les entrades als jubilats, que només paguen un euro, per bé que el preu de venda per a la resta de la població, resident o no, s'enfila per sobre dels sis euros. De fet, una de les causes de la intensa caiguda de l'assistència al cinema registrada el darrer any, fins a un 20%, és el preu de les entrades, especialment cares per a estudiants, treballadors mileuristes o pensionistes de baixa capacitat adquisitiva.

El govern de Madrid té tot el dret de gastar-se el pressupost en allò que més li plagui. Autonomia vol dir llibertat per al govern d'un territori, que és el resultat de les preferències dels seus ciutadans expressades per mitjà del vot. Autonomia és, per tant, llibertat per a fixar les prioritats, tant pel que fa a la pressió fiscal com pel que fa a la despesa pública, des de les qüestions més bàsiques fins a les més identitàries; així, per exemple, cal no oblidar l'espectacular ajut amb què el govern d'Esperanza Aguirre ha subvencionat els actes (i fins i tot un film) relatius a la commemoració del segon centenari del dos de maig del 1808. I ja m'agradaria que el govern de la Generalitat catalana tingués la mateixa decisió i el mateix sentit estratègic del poder que té el govern regional de Madrid, capaç de forçar Cajamadrid a una inversió més que dubtosa a l'iberia per tal de defensar els interessos de l'aeroport al seu territori.

Però allò que em sembla clarament desequilibrat són les grans diferències de capacitat operativa que tenen els diversos governs regionals, en un sistema de règim comú pretesament igualitari i obsessivament harmonitzador. Esperanza Aguirre es pot permetre el luxe d'eliminar impostos i de finançar films identitàris perquè el govern central li paga bona part de les infraestructures que en uns altres indrets ha de finançar el govern autonòmic. I mentre els metges catalans fan vaga perquè la sanitat catalana està col·lapsada i escanyada com cap altra, el govern regional de Madrid no sap com acabar de gastar-se el pressupost, fins al punt de regalar les entrades de cinema als seus jubilats. I si això ho hagués fet un govern català, què ens haurien dit?

Economista (Universitat de Barcelona)
www.ramontremosa.cat